

חוצה נמיביה

שבועיים בג'יפ אחד ביחד עם סוחר נשק, איש נדל"ן ומנהלת שיווק. הנוף: אריות, פילים, דיונות מרהיבות ואלפי קילומטרים של מדבריות אינסופיות. אמיר שואן חזר מהשלווה האינסופית של נמיביה, היישר אל ישראל שטופת המחאות. לא פלא שהוא כבר מתגעגע

אמיר שואן | נמיביה | צילומים: רוני סופר

1

נמיביה היא ארץ המרחבים הבלתי נגמרים. מדינה שלמה שבה לוח השנה והשעון הם המלצה בלבד. חלק מהאוכלוסייה המקומית כאן, לא שינה את הסטטוס שלו כבר למעלה מ-3,000 שנים והאווירה הזו, הצליחה להשתלט גם על הציניקנים הגרועים ביותר שבינינו. כשאני אומר בינינו, אני מתכוון לחמישים הישראליים שיצאו למסע, 13 ימים באינסוף הנמיבי, רכובים על 14 ג'יפים מדגם סובארו פורסטר לאורך 3,400 קילומטרים.

בג'יפ אחד הצטופפנו: נדל"ן ניסט, סוחר נשק, עורך מתחום הבידור ומנהלת שיווק למשך שבועיים. בקבר זה המורחבת אוישו באופן סמלי גם עמדות ה"ערבי" וה"סלבס" (שרון חוזה, אורנה דק), נוסף על הקאסט דמוי הריאליטי הצטרף אלינו צוות צילום שגבה מדי ערב עדויות ובכדי להשלים את אוירת "הישרדות נמיביה" – את מרבית הלילות העברנו במחנות אוהלים. אחרי היומיים הראשונים אשר הוקדשו למוזיקה אוהבה, החלו מכשירי ה-MP3 להתרוקן מתוכן חדשני והטיול הפך לקבוצת תמיכה רבת משתתפים. המסע הסתבר עד מהרה כמסע חברתי ופחות טיולי. הריאליטי של הטיולים. נושאי השיחות העמיקו, חברויות נוצרו ואפילו הסוף היה טוב. עובדה, אף אחד לא הודח.

יש חברון גם בנמיביה

הטיול התנהל כ"מסע" כהגדרתו בספר החוקים של הטייל הישראלי: שיירה ארוכה של ג'יפים אותם מקדים ג'יפ "מינהלה" אשר דואג לארוחות חמות מבעוד מועד. טיולי מסע, הפכו בעשור וחצי האחרונים לאחת מצורות הטיול המועדפות בישראל. הניצנים החלו בסוף שנות ה-90, אז נוסדו הפרויקטים "מלכת המדבר" ו"איסוזה צ'אלנג'ר" על ידי החברה הגיאוגרפית לטיולים. בשנה שעברה התפצלה החברה הגיאוגרפית ושניים מחלוציה, מנחם עבדי ויפעת יגר, פרשו והקימו חברה משל עצמם בשם פספרטו. הפיצול גרר מאבק משפטי מכוער כשהחברה הגיאוגרפית טוענת כי פספרטו גנבה ממנה סודות מסחריים, בסופו של יום הסתיים המאבק מחוץ לכותלי בית המשפט בפשרה כספית. לתוך הלאבה הרוחת הזו, נכנסה חברת סובארו, אשר בדומה לאיסוזה, החליטה לחזק את המותג שלה על ידי מסע ג'יפים מתוקשר. המסע של סובארו קיבל את השם "סובארו דרייב" והיעד שנבחר הוא נמיביה.

במשך שנים הייתה נמיביה קולוניה גרמנית. הגרמנים לא חסו על הילידים המקומיים ובתחילת המאה הקודמת טבחו בהם עקב התנגדותם להתערורה למרותם, הטבח התבצע בשיטה פשוטה: מי שהתקרב לאחר ממקורות המים נורה בראשו, לאחרים, אשר הורשו לשתות, פשוט לא סיפרו כי המים היו מורעלים. התוצאה הייתה רצח עם בו הושמדו יותר ממחצית משבטי ההררו והנמקואה.

היעילות הגרמנית לא נעדרה גם מהתשתיות במדינה. על אף המרחבים העצומים, מתפארת נמיביה במערכת כבישי חצי שחוצה את כל המדינה לאורכה ולרוחבה. כבישים אלו יכולים להתאים גם לרכבי 2X4 והפורסטרים, שמצוידים במנוע 2,500 סמ"ק עליהם נהגנו צלחו אותם ללא בעיות.

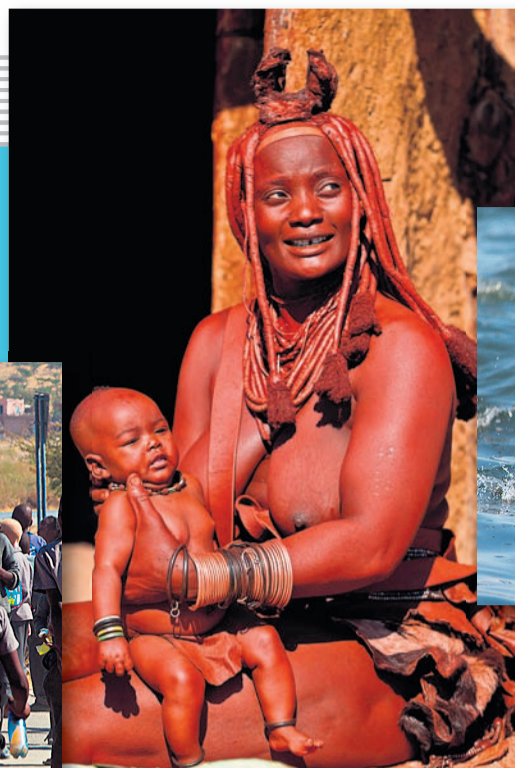
שמה של נמיביה נגזר ממדבר נמיב, אחד המדרכי ריות העתיקים בעולם. המדבר הוא הקללה של נמיביה – אוכלוסייתה של המדינה העצומה הזו היא השנייה בדלילותה בעולם אחרי מונגוליה. לשם השוואה נמיביה גדולה מישראל פי 40 אך אוכלוסייתה מונה שני מיליון

איש בלבד. אגב, האזכור של ישראל באותה השורה עם נמיביה לא כל כך מוזר למרות 11 שעות הטיסה המפרידות ביניהן. מי שהתיישבו בנמיביה לפני כ-150 שנים היו הגרמנים הלותרנים אשר מגדלים את ילדיהם, בדומה ליוחנן המטביל, במדבר. כך עשו להם שמות עבריים של מקומות כמו חברון, ראש פינה ואפילו "גג העולם", את דרכם למפה הנמיבית. משפחה לותרנית אחת הגדילה לעשות ורכשה אדמות בעבור יהודי העולם אם חלילה תתרחש מלחמת גוג ומגוג.

לאחר שחלפנו על פני השלט של העיר רחובות והרגשנו כמו בבית, הגענו לתחנה המדהימה הראשונה בנמיביה, סוסובליי (Sossusvlie), שם שוכנות דיונות חול מהגבוהות בעולם. הדיונות, שמתנשאות לגובה של למעלה מ-300 מטרים, נמצאות במרחק של 60 קילומטרים מהשער לשמורה וניתן להגיע אליהן, כמו אל רוב האתרים בנמיביה, בעזרת מערכת כבישי החצץ הגרמנית. הנסיעה אורכת שעה ובסופה מתגלה מחזה קסום: דיונה מחודדת אשר מפלחת את השמיים מחד ונשענת על המישור הצחיח והבלתי נגמר מאידך. הטיפוס על הדיונה הינו טיפוס בשיפוע תלול ואורך כחצי שעה, בסיומו מתגלית ארץ דיונות הפרושה על שטח הגדול ממדינת ישראל.

משמורת הדיונות הצפנו כ-400 קילומטרים לכיוון

הג'יפ של כותב שורות אלו למקום השני המבייש, הופג המתח במחנה וכולם התפנו לדוברכן שבקצפת הנמיבית: שמורת אטושה. השמורה נחשבה בתחילת המאה הקודמת לשמורה הגדולה בעולם ושטחה היום זהה לשטחה של מדינת ישראל כולה. באטושה יש 114 מיני יונקים, 340 מיני ציפורים ו-110 מיני זוחלים. פירוש המילה אטושה הוא "המקום הלבן הגדול" כיוון שרבע מהשמורה מכוסה באגן מינרלים ומלחים לבנים. בשולי אגן המינרלים מתקיימת מערכת מעיינות רב שנתיים אשר מושכת מספר רב של חיות בר וציפורים. העונה הטובה ביותר לבקר באטושה מתחילה בנובמבר, אז מתייבשים המעינות ומצטמצמים עקב הקיץ החם וחיות הבר נאלצות להתרכז מסביבם. למרות זאת, בכל ימות השנה תוכלו לראות ממבחר חיות הבר של נמיביה מאגרי המים. פילים, ג'רפות, זברות, קרנפים, דלגנים, אריות, נמרים ועוד, כולם חופשיים בטבע. היציאה מהמכוניות באטושה אסורה ולמרות שמרנו על כללי הבטיחות, אחד הפילים התעצבן קצת על השירה שלנו, פירפר באוזניו ועמד לתקוף, אך ברגע האחרון ויתר ועזב אותנו לנפשנו.

בפארק העצום יש שלושה מחנות לינה גדולים אשר כל אחד מהם מוקף בגדר, כאן החיות הן בעלות הבית ובני האדם מצויים בכלובי ענק. בסמוך למחנה בו הקמנו את האוהלים שלנו ששמו 'הללי' (החרדים מוצלחים למדי, הקמפינג פחות כי קפוא בלילה), היה בור מים אשר אליו מגיעות חיות ככל הלילה. הישיבה הלילית בסמוך לבור הינה אחת האטרקציות המיוחדות ביותר שניתן לבקש. עשרות אנשים יושבים בשקט מופתי ונוו תנים לטבע לעשות את שלו, והוא עושה - בלילה הגיע אריה לבור המים, שאג את שאגתו, הרעיד את המחנה ועזב במהרה, רגע לפני שהצלמים הרבים הספיקו לתפוס תמונה למזכרת. אטושה יכולה לאכזב את מי שביקר במזרח אפריקה שם כנראה הספארי פורה בהרבה, אך למי שאלו ימיו הראשונים באפריקה, כמו כותב שורות אלה, היא מספקת הצצה נדירה לדבר האמיתי: זיכרון הטבע הפרוע מהימים שקדמו לשליטתו של האדם במרחבי היבשת השחורה. ●

הכתב היה אורח של חברת "סובארו"

כלבי הים של נמיביה, חביבים ככל שהם נראים, יכולים להגיע למשקל של 400 קילוגרם ולאכול רגל של בן אדם די בקלות. זה לא מנע מכמה נשים בקבוצה להתקרב אליהם קצת יותר מדי

המוזרה ריחפו מעל הסירה שלנו שקנאי ענק אשר ירדו מדי פעם לחטוף דגים שסיפקו לנו בעלי הסירה.

המקום הלבן הגדול

בינתיים, בצד החברתי של הטיול חלה מהפכה קטנה. על רקע מרד הצרכנים שהתרחש במקביל בארץ, גם המטיילים הישראלים בנמיביה הביעו מחאה. הסיבה: ילד נמיבי פצוע אשר מנהלי המסע סירבו לעצור ולטפל בו, למרות הרופאה החביבה שהתלוותה אלינו למסע. התוצאה: הקבוצה נחלקה לשתיים. אלה שחשבו שצריך היה לעזור לו ואלה שצידדו בהנהלת המסע. לטענתם של המארגנים עדיף היה להתעלם ממנו כיוון שבאפריקה סיטואציות כאלו יכולות להסתבך, ההסבר הזה לא סיפק חברים רבים במסע.

מחאה נוספת התעוררה כשמארגני המסע סיפרו כי ביום האחרון נפגוש בקהילה היהודית של עיר הבירה ווינדהוק ומי שיצטרף למפגש הוא קובי אל-כסנדר, שנמלט מישראל ומארצות הברית בעקבות כתב אישום שהוגש נגדו בחשד למעשי מרמה בכספי לקוחות חברת קומברס. אלא שהגענו של אלכסנדר לא מצאה חן בעיני כמה בכירים שהשתתפו במסע, ביניהם מנכ"ל פרטנר לשעבר דוד אבנר ובסופו של יום אלכסנדר לא הגיע לאירוע הסיום.

קצת לפני כן אירגן אחד הג'יפים תחרות אלמוהול שנפלה למארגנים כפרי בשל, לאחר התחרות (בה הגיע

מפרץ וולביס (walvis bay). כאן המקום לספר כי עד שנת 1990 נמיביה הייתה בשליטת דרום אפריקה ורק אז זכתה לעצמאות משלה. "ארגון העם של דרום-מערב אפריקה" (swapo), שנלחם למען עצמאות נמיביה עדיין מחזיק ברוב מוקרי השלטון. רק בשנת 1994 הסכימה דרום אפריקה לוותר לנמיביה על השטח של מפרץ וולביס שהיה עד אז מובלעת. הסיבה העיקרית לקושי שהערימה דרום אפריקה בשחרור המקום היא כנראה לא 20 אלף התושבים של המפרץ אלא האטרקציה התיירותית האדירה שבו.

המפרץ, אשר שוכן בגבולו המערבי של מדבר נמיב העצום, מאכלס מושבה של לא פחות מ-80 אלף כלבי ים השרועים באין מעש בשמש הקופחת של הלגונה. אל המושבה מגיעים בשיט קטאמרון שבמהלכו עולים על הסירה כלבי ים אקראיים ויחסית ידידותיים. החוויה להיות בקרבתו של יצור גדול כל כך היא יותר ממרגשת אך כמוכן שצריך לשמור על כללי זהירות בהאכלתם ובמגע עמם. כלבי הים של נמיביה, חביבים ככל שהם נראים, יכולים להגיע למשקל של 400 ק"ג לוגרם ולאכול רגל של בן אדם די בקלות. זה לא מנע מנשות המסע שלנו להתקרב אליהם קצת יותר מדי. בינתיים בים, המשיכו להשתכשך גורי כלבי הים בין דולפינים וצבי ים ענקיים ובכדי להשלים את הסצנה

